

Milí bratři a sestry,

Bůh přidal k našim životům další rok a já využívám přelom kalendářního roku k tomu, abych se s vámi alespoň takto písemně krátce sdílel.

Předně vám děkuji za všechno nasazení, službu a lásku v uplynulém roce. Žijeme v době, kdy nejen ve světě, ale naneštěstí i v církvi často vítězí postoje sebestřednosti a kdy ochládá láska mnohých. Jsem Bohu vděčný, že mohu žít ve sboru, kde u mnohých nad egoismem a hledáním vlastních věcí vítězí láska a obětavost.

Určitě je mnoho dobrých věcí, které si můžeme připomenout a být za ně vděční. Na tomto místě podtrhnu jen jednu. V roce 2015 jsme oslavili dvacet pět let existence samostatného sboru. I když sbor existuje mnohem déle, toto čtvrtstoletí má speciální význam. O sboru zazněla mnohá proroctví. Některá se naplnila, některá zatím nikoli, něco jsme i minuli – kvůli své nezralosti a někdy i neposlušnosti. Mnohá proroctví mluvila o tom, že sbor bude typický násobením vedení a uvolňováním lidí do služby. Když jsem v rámci oslav výročí sboru oslovoval ty, kteří ze sboru vyšli sloužit jinam, byl jsem povzbuzen tím, kolik lidí z našeho sboru nyní slouží v jiných sborech v naší zemi i v zahraničí. Kromě nich vysíláme každý rok krátkodobé misionáře. Loni jsme měli milost rozdělit na mimosborové aktivity okolo 1,1 mil. Kč a to na rozdíl od většiny církví v naší zemi nečerpáme státní dotace a ani se nás netýkaly restituce. Vidím v tom projev Boží věrnosti svým zaslíbením a Jeho hojnosti a jsem za tyto věci vděčný.

Obecně musím říci, že přes různé věci, kde bych rád viděl zlepšení, jako je např. větší nasazení a účinnost při zvěstování evangelia, jsem za náš sbor vděčný a jsem šťastný, že v něm jsem. Že žiji ve sboru, kde lze věci řešit, kde můžeme mít otevřené vztahy a vyříkat si i nepříjemné věci, kde si nehrajeme na něco, co nejsme, a kam mohu směle pozvat své známé z jiných církví na návštěvu a známé i neznámé lidi, kteří dosud Krista neznají, na setkání s Ním. Jsem ve sboru skutečně rád. Připomínám si to i v souvislosti s tím, že příští rok to bude třicet let, co mám výsadu být v našem sboru starším a třicet sedm let, kdy jsem v něm uvěřil.

V dopise na počátku minulého roku jsem napsal výzvu, aby každý člen sboru udělal rozhodnutí, že Bibli přečte alespoň jednou za tři roky. Pokud jste se k této výzvě připojili, měli byste být ve třetině. Pokud ne, máte to ještě šanci dohnat ☺. Vztah k Bibli byl vždy důležitý. V době nárůstu relativizmu dokonce i v církvích bude stále důležitější.

Nedávno vyšla kniha Dana Drápala Budoucnost je za námi, která vysvětluje mimo jiné hebrejský pojem času, kdy pro nás překvapivě mají minulost před sebou a budoucnost za sebou. To, co bylo, víme, co bude, nevíme. Proto se nechci příliš pouštět do vizí a pohledů na rok, který je před námi. Přesto několik věcí zmíním. Je jisté, že Evropa se mění. Příchod imigrantů různého druhu se nezastaví, snaha o oslabení rodiny žijící biblickým způsobem života se asi také nezastaví. Žít posvěceným životem v oblasti partnerských vztahů bude možná stále těžší. Určitě ale bude také hodně příležitostí prokázat milosrdenství, odpouštět, smířit se, zvěstovat evangelium. Kde se rozhojnil hřích, tam se rozhojnila i milost. Kéž jsme jako jednotlivci i celý sbor činitelé pokoje, lidé naděje a ti, kteří jsou vděční. Kéž nepropadneme reptání a beznaději.

Rok začínáme společným půstem. Toužím po tom, abychom se během půstu setkali s Hospodinem novým způsobem a uviděli průlomy v našich životech, v životě sboru i celé naší společnosti.

Přeji vám, abyste v roce 2016 zakoušeli stále více Boží dobrotu, lásku a péči. Kéž se stále více radujete z toho, že máte Otce v nebesích. Kéž se také můžeme povzbuzovat a radovat jeden z druhého.

Pokud se Pán Ježíš v roce 2016 nevrátí, kéž jsme mu na jeho konci blíže než nyní.

Bůh vám žehnej.

Lubomír Ondráček

V Praze 1. 1. 2016